DOC0029

בנבאה 1918 ..11.9

ה' כסלו

דפורה,

לו ידעת, איזו שמחת-פתאום גרמה לי פתגמך
הקטנה: הנו הפכה את כל, שפט את כל תשא-רוחי.
אני לו חכיתי, לו פללתי כלל שתשאלי לי. כל הזמן
מעיקה אלי במלוא כוחה הכרת אשתי החדשה
לפניך, מעיקה ומעיקה אותי אני רוצה שתאמיני
לי, כי בתא אני לך, לו מפני שפתגמך קרעה
את הדומיה שהשתרה שנית בינינו, כי אם-
רחל אשך הייתי כותב לך הפעם, ולא רק שורות
מספר. ומשום זה סובל אני, על אשר ידאו כך,
כולה אני עונה ולא מתחיל הראשון לכתב.
ולשאלה: מדוע לא כתבתי? — סבות
לא תפסרנה, אז לך. אך כל אלה הנן רק
כשות עיקם. האומת הנו, כי יש לי בור-
מה גדול, חמור וכבד לשיח לך, ואני
פותר קלת מפני בטויו — ועד הלך הבור
ונעתיה. לזה הלטרלי חסר פני גמור